

ud af en Kanon tumlede Ivan ind med sin store Dokumentmappe under Armen.

Han bragte Blomster og Hilsen fra Jakobe og tilføjede paa egen Haand en Hilsen fra Svigerforældrene for at faa Lejlighed til at sige Per den Behagelighed, at disse havde været særdeles glade ved at se ham igen, hvad iøvrigt ikke var usandt. Navnlig havde Philip Salomon været overrasket over, som Per havde udviklet sig.

„Men nu til Forretningerne!“ afbrød Per ham lidt utaalmodigt og rejste sig, — han gik endnu halvpaaklædt omkring i Skjorteærmer og Morgentøfler.

„Ja — til Forretningerne!“ gentog Ivan mat og kastede sig uroligt i en Stol, mens han tog sig til Halsen, som om der var noget, der pludselig klemte ham om Struben. Han vidste ikke, paa hvad Maade han skulde faa det sagt til Per, hvor slet hans Sag i Øjeblikket stod, og faa ham forberedt paa det ubetingede Krav, man vilde stille til ham ved det forestaaende Møde.

For at vinde Tid gav han sig til at fuldstændiggøre det Referat, han i sine Breve havde givet af det første Bestyrelsesmøde og de forskellige Udtalelser, der ved den Lejlighed var faldet om Projektet.

Per indskød nu og da gryntende en Bemærkning. Han stod igen henne foran Spejlet paa Vinduesposten i Færd med at binde sit Slips, og hans Tanker var hvert Øjeblik igen hos Moderen. Han kunde ligesom ikke finde sig tilrette i den Forestilling, at hun boede her i Byen, ovenikøbet i hans umiddelbare Nærhed, maaske ikke tusinde Skridt herfra! — —

„Maa jeg gøre dig et Spørgsmaal!“ begyndte Ivan efter et Øjebliks Ophold, — hans Stemme lød helt klynkende.

„Værs' artig!“

„Sig mig . . . vilde det . . . kunde det . . . jeg mener, vilde det være dig ganske umuligt at gøre en Tilnærmelse til Oberst Bjerregrav?“

Per vendte langsomt Hovedet om imod ham. Han vidste i første Øjeblik ikke, om han skulde give sig til at le eller blive vred. Han valgte det første.